

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

ELISENDA PONS

►► Antiques instal·lacions d'Endesa al Paral·lel, a tocar de les Tres Xemeneies, dissabte.

La buidor dels edificis de vidre

Una silueta grisa es movia dins d'un dels edificis en penombres. La mola és de vidre opac, així que el moviment era com una ràfega, fantasmagòric, un vist i no vist. Calia acostar-s'hi i enganxar el nas al vidre per saber que el moviment era humà. Dins l'edifici, el temps està aturat: telèfons que no sonen, mobiliari d'oficina que ja només són taules grises i cadires amb rodes.

L'aparell que fa només uns mesos havia d'assignar la tanda als clients encara està connectat, però dijous ja no mostrava cap número; només rafegades de ratlletes vermelles. Darrere d'aquest edifici, n'hi ha un altre que també està buit. Un cartell a la porta indica que les oficines d'Endesa ja no són aquí.

Les oficines de Red Eléctrica Española van ser al Paral·lel des del 1994. Ara els mil empleats que hi treballaven han migrat fins a l'Arc de Triomf, en un edifici històric, el d'Hidroelèctrica de Catalunya (Hidruña).

El paisatge ara, en aquesta punta del Paral·lel, és semblant al que va deixar la fallida dels puntcom a Silicon Valley: desenes de parets de vidre formaven un paisatge de ciu-

tats fracturades a plena llum. Aquí, gairebé per superposició arquitectònica, els dos edificis de vidre estan enganxats al patrimoni industrial de la ciutat: fan ombra a les tres xemeneies que van formar part de la Barcelona Traction Light and Power Company, més coneguda per La Canadenca i que en l'imaginari popular de Barcelona sempre estarà associada a la vaga general de l'any 1919.

D'aquell passat obrer, i reivindi-

Ja no hi ha oficinistes als edificis que encapsulen les Tres Xemeneies

catiu, ja ni tan sols n'hi ha cap rastre a les plaques del passatge. Diuen que abans, a les plaques, es feia referència a la vaga. Dijous, als jardins de les Tres Xemeneies, una àvia observava les piruetes que feien uns *skaters*. Va néixer després d'aquella vaga, però sí que en té coneixement.

Als jardins, l'espai està dividit per usos urbans: la plaça de l'escenari, per als *skaters*; la del darrere,

per als grafiters i els nois que fan piruetes sobre bicicletes. No hi havia grafiters. Als *murs lliures* sempre es llegeixen paraules com «Justícia», «Vida», «Món», «Futur». La vida bulliciosa, cridanera, plurilingüe i en moviment del jardí i la no-vida del no-lloc que són els edificis era un tall en el temps.

Em pregunto què passarà amb aquest espai. Telefono a l'ajuntament i m'informen que la propietat d'aquests edificis és privada, que no depèn del consistori.

Pel passatge de La Canadenca, dijous travessava un home que venia de la mesquita que hi ha uns carrers més enllà; el seguien dos nois amb tatuatges a la cara, i, al darrere d'aquests, caminava una dona a pas curt i recolzant-se en un carret d'anar a comprar. Tots quatre es reflectien en una petita font que hi ha entre els dos edificis buits. Aquests reflexos són els de la història actual de Barcelona. L'aigua, com els edificis, també està aturada. La ciutat s'està omplint d'edificis de vidre buits. Són com punts i a part: qualsevol història pot tenir cabuda en el següent paràgraf.

Al Raval, hi ha l'antiga seu del Grup 62. Les fulles que s'acumulen a dins cada vegada es veuen més groguenques.

A través dels vidres dels edificis que cobreixen les Tres Xemeneies, no veia fulles soltes. Tot cap en una caps de cartró quan els oficinistes se'n van. ≡

cgaya@elperiodico.com